

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Plzeňský kraj**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. 1962049/17/2301-80541-403350, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, č. j. 57 Af 27/2017 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, č. j. 57 Af 27/2017 – 43, **se odmítá**.

II. Výroky II. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, č. j. 57 Af 27/2017 – 43 **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Na základě vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 20. 11. 2017, č. j. 1962050/17/2301-80541-403350 (dále jen „výkaz nedoplatků“), žalovaný nařídil daňovou exekuci v záhlaví označeným exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku ve výši 1 336 207,89 Kč, příslušejícího úroku z prodlení ke dni 20. 11. 2017 ve výši 221 265 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 500 Kč, tedy celkem 1 557 972,89 Kč (dále jen „exekuční příkaz“).

[2] Proti exekučnímu příkazu brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni. Ten jej výrokem I. „*v části vztahující se k úroku z prodlení ve výši 192.402,- Kč*“ zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu výrokem II. zamítl a ve výroku III. uložil žalovanému zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho zástupce (dále jen „krajský soud“). V prvé řadě se krajský soud zabýval námitkou překvapivosti zahájení exekučního řízení k vymožení úroku z prodlení ve výši 192 402 Kč v situaci, kdy žalobce nebyl před zahájením exekučního řízení o výši úroku nijak vyrozuměn. Uvedl, že v takovém případě je nutno vycházet z § 252 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), podle něhož „*správce daně <u>může</u> daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje – li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu*“ (důraz doplněn). Podle krajského soudu je *možnost* vyrozumět daňový subjekt spojena pouze s časovým aspektem. Vyrozumění daňového subjektu však *musí* proběhnout prostřednictvím platebního výměru. Ačkoliv je platební povinnost ve vztahu k úrokům z prodlení dána přímo zákonem, účinky se mohou projevit až jeho řádným oznámením. Žalovaný pochybil, jelikož zahájil exekuční řízení za účelem vymožení úroku z prodlení, aniž by o úroku z prodlení žalobce vyrozuměl.

[3] Krajský soud dále shledal, že ve zbylé části exekučního příkazu ohledně vymáhané částky žalovaný nepochybil. Exekuční příkaz totiž neuvádí toliko odkaz na exekuční titul a souhrnnou vymáhanou částku, z níž by žalobce nebyl schopen seznat důvody, pro které je exekuční řízení vedeno. V exekučním příkazu jsou jednotlivé částky a právní důvody exekučního řízení jasně specifikovány a žalobce s nimi na rozdíl od úroku z prodlení byl seznámen před zahájením exekučního řízení. Proto pro něj nemohl být výkon rozhodnutí překvapující, pokud své povinnosti dobrovolně nesplnil. Postup podle § 153 odst. 3 daňového řádu je fakultativní nástroj, jehož nevyužití nezakládá nezákonnost exekučních příkazů. Možnost vyrozumět, či nevyrozumět sice nemůže být důsledkem libovůle ze strany žalovaného, ale žalobce netvrdil nic, co by nasvědčovalo existenci nepřípustných pohnutek žalovaného.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“ a „napadený rozsudek“) kasační stížnost, v níž namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož neuvádí, v jaké části se exekuční příkaz ruší a zda se zrušení týká i exekučních nákladů, které byly exekučním příkazem uloženy a vymáhány ve výši 14 901 Kč, která je odvozena od výše celkové exekvované částky. Krajský soud nezrušil vykonatelný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem a nadále úrok z prodlení 192 402 Kč obsahuje. Proti exekučnímu příkazu nelze podat odvolání, a proto jej nelze ze strany žalovaného napravit. Podle stěžovatele výrok I. napadeného rozsudku nevyvolává právní následky zamýšlené krajským soudem, a to, že úrok v uvedené výši neměl být vymáhán.

[5] Stěžovatel dále namítá, že ačkoliv to v žalobě navrhoval, krajský soud se nezabýval jeho tvrzením, že platební výměry na úroky ze dne 14. 9. 2016, č. j.: 1659157/16/2301-52521-404947, a ze dne 18. 1. 2017, č. j.: 60138/17/2301-52521-404947, mu nebyly doručeny, a proto je nebylo možné vymáhat, takže exekuční příkaz byl překvapivý.

[6] Krajský soud sice připustil, že platební výměr musí být vydán, při interpretaci § 153 odst. 3 daňového řádu však opomněl, že úrok z prodlení má sankční povahu, proto nesprávně posoudil právní otázku ohledně povinnosti vyrozumět o nedoplatku. Povinnost správce daně vyrozumět daňový subjekt o výši jeho nedoplatku a následcích spojených s jeho neuhrazením je dána proto, aby měl příležitost jej dobrovolně uhradit a nevznikly mu žádné další náklady. Ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu nelze hodnotit jako fakultativní nástroj. Ohledně jeho výkladu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018 - 51, podle něhož je limitem správního uvážení, zda o výši nedoplatků vyrozumět, či nikoliv, účelnost takového vyrozumění. Tím se však krajský soud nezabýval. Stěžovatel namítá, že i krajskému soudu je známo, že vede řadu daňových sporů, a proto bylo účelné jej informovat, ohledně čeho a kdy žalovaný přistoupí k exekuci, zejména když stěžovatel s žalovaným spolupracoval. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil otázku povinnosti žalovaného zaslat stěžovateli výkaz podle § 153 odst. 3 daňového řádu.

[7] Žalovaný sdělil, že trvá na svém názoru, který vyslovil ve vyjádření k žalobě, že jednotlivé daňové nedoplatky byly žalobci sděleny rozhodnutími jmenovanými v exekučním příkazu. Výkaz nedoplatků není rozhodnutím podle § 101 daňového řádu. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona podle § 252 daňového řádu a ze zákona vyplývá i povinnost tento úrok uhradit. V okamžiku splnění zákonných podmínek je úrok z prodlení splatný. Z ostatních daňových a soudních řízení vedených ohledně daňových nedoplatků žalobce vyplývá, že exekuční příkaz pro něj nemohl být překvapivým.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je oprávněn k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Stěžovatel se domáhá zrušení napadeného rozsudku pro nesprávné právní posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

III.A Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost

[11] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že napadený rozsudek je s ohledem na formulaci výroků nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Takovou vadou je Nejvyšší správní soud povinen zabývat se i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Krajský soud ve výroku I. napadeného rozsudku uvedl: „*Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, čj. 1962049/17/2301-80541-403350, se v části vztahující se k úroku z prodlení ve výši 192.402,- Kč zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.*“

[13] Výrok exekučního příkazu říká, že se nařizuje daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 20. 11. 2017 a dále exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce, jakož i úroku z prodlení od 21. 11. 2017 do zaplacení. Za tímto účelem přikazuje poddlužníkovi, aby po dobu trvání daňové exekuce nevyplácel peněžní prostředky z účtů dlužníka. Na straně 2 exekučního příkazu dále žalovaný uvádí, že stěžovatel ke dni 20. 11. 2017 nezaplatil podle vykonatelného výkazu nedoplatků mimo jiné položky i úrok z prodlení ve výši 192 402 Kč.

[14] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).
[15] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60 lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí za situace, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu.

[16] V tomto případě je z výroku exekučního příkazu zřejmé, že stěžovatel podle vykonatelného výkazu nedoplatků nezaplatil jednotlivé položky v něm uvedené, mimo jiné i úrok z prodlení ve výši 192 402 Kč, přičemž tyto dílčí nedoplatky vyplývají z různých rozhodnutí správce daně v exekučním příkaze samostatně označených čísly jednacími. Část výroku vztahujícího se k úroku z prodlení ve výši 192 402 Kč je přitom oddělitelná od ostatních vymáhaných položek výroku exekučního příkazu, které jsou v něm jednotlivě podrobně rozepsány.

[17] Krajský soud nepochybil, jestliže neuvedl, zda se exekuční příkaz zrušuje i v části výroku ohledně exekučních nákladů. Stěžovatel správně uvádí, že se výše nákladů exekuce odvozuje od výše celkové exekvované částky podle § 183 daňového řádu. Avšak předmětný exekuční příkaz ve výroku pouze stanoví, že „*podle § 183 odst. 1 daňového řádu vzniká dlužníkovi vydáním exekučního příkazu povinnost uhradit na nákladech za nařízení daňové exekuce 2% z celkové částky nedoplatků, pro které je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč. Exekuční náklady se vymáhají současně s nedoplatkem, pro který je exekuce nařízena (§ 182 odst. 4 a 6 daňového řádu).*“ Z formulace je zřejmé, že výše exekučních nákladů je v exekučním příkaze určena procentem z celkové exekvované částky. Zrušující výrok I. napadeného rozsudku, který se týká úroku z prodlení ve výši 192 402 Kč, proto nemá vliv na výrokovou část exekučního příkazu ohledně exekučních nákladů.

[18] Podle Nejvyššího správního soudu, existuje-li ohledně zrušené části výroku exekučního příkazu vykonatelný exekuční titul, nic žalovanému nebrání, aby po odstranění pochybení vytýkaných krajským soudem částku na jeho základě v rámci daňové exekuce vymáhal, budou-li pro to splněny zákonné podmínky.

[19] S ohledem na znění výroku exekučního příkazu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud srozumitelně formuloval, v jaké části výrok exekučního příkazu ruší a vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení, a jaká část zůstává nedotčena. Napadený

rozsudek tedy netrpí v důsledku formulace svých výroků I., II. a III. nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost.

[20] Na tomto místě je třeba zdůraznit, že výrokem I. napadeného rozsudku krajský soud rozhodl ve prospěch stěžovatele. Protože podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační námitka, jíž se stěžovatel nedomáhá, aby krajský soud v dotčeném výroku rozhodl jinak, je nepřípustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41), musel Nejvyšší správní soud kasační stížnost v rozsahu, v jakém směřuje do výroku I. napadeného rozsudku, odmítnout. Dále se proto zabýval pouze kasačními námitkami, které směřují proti výroku II. napadeného rozsudku.

III.B Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

[21] Ohledně výroku II. napadeného rozsudku, jímž krajský soud žalobu v části zamítl, stěžovatel namítá, že ačkoliv to v žalobě navrhoval, krajský soud se nezabýval jeho tvrzením, že kromě platebního výměru na úroky z prodlení ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1659157/16/2301-52521-404947, mu nebyl doručen ani platební výměr na úroky z prodlení ze dne 18. 1. 2017, č. j. 60138/17/2301-52521-404947. Podle stěžovatele tak ani tyto úroky z prodlení nebyl žalovaný oprávněn vymáhat prostřednictvím exekučního příkazu.

[22] Z článku IV. žaloby je zřejmé, že stěžovatel vskutku namítal, že mu výše označené platební výměry na úroky z prodlení nebyly doručeny.

[23] Krajský soud v bodě 12 napadeného rozsudku uvádí, že „*při posouzení námitky překvapivosti zahájení exekučního řízení k vymožení úroků z prodlení ve výši 192.402 Kč za situace, v níž žalobce nebyl předtím o výši úroku nijak vyrozuměn, je třeba vycházet ze znění § 252 odst. 6 daňového řádu* [...] *Žalovaný proto v projednávané věci pochybil, když zahájil exekuční řízení za účelem vymožení úroku z prodlení, aniž by o jeho existenci a výši žalobce vyrozuměl (a to ani doručením výkazu nedoplatků, v němž bylo vyčíslení úroku obsaženo).*“

[24] V bodě 13 krajský soud odůvodňuje, že „*co do zbytku exekučním příkazem vymáhané částky je však situace odlišná.* [...] *V exekučním příkazu byly jednotlivé částky a právní důvody exekučního řízení (nezaplacené daně) jasně specifikovány a hlavně (na rozdíl od úroku z prodlení) žalobce s nimi byl seznámen před zahájením exekučního řízení, a proto pro něj jejich nucený výkon nemohl být nijak překvapující, pokud dané povinnosti sám dobrovolně nesplnil*.“

[25] Nejvyšší správní soud shledal, že ačkoliv stěžovatel v žalobě namítal, že situace je ohledně obou položek úroků z prodlení shodná, krajský soud se nevyjádřil, na základě jakých důvodů zrušil exekuční příkaz v rozsahu týkajícím se platebního výměru na úroky ve výši 192 402 Kč ze dne 14. 9. 2016, nikoliv však ohledně platebního výměru na úroky z prodlení ve výši 28 530 Kč ze dne 18. 1. 2017.

[26] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za*

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby“ (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73).

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek ve výroku II. trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatele, že platební výměr na úroky z prodlení ve výši 28 530 Kč ze dne 18. 1. 2017, č. j. 60138/17/2301-52521-404947, mu nebyl doručen, což je překážkou exekvovatelnosti úroku z prodlení. V případě stěžovatele se přitom jedná o námitku stěžejní, jejíž vypořádání by mohlo změnit rozhodnutí krajského soudu ve věci samé.

[28] Krajský soud, který je vázán závěrem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), se v dalším řízená vypořádá s výše uvedenou žalobní námitkou a svůj závěr odůvodní. Vezme při tom v úvahu prejudikaturu k výkladu § 252 odst. 6 daňového řádu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 77, podle něhož „*platební výměr na úroky z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu má pouze deklaratorní charakter a jeho vydání není podmínkou pro zahájení exekuce. Daňová exekuce je podle daňového řádu konstruována odlišně od předchozí právní úpravy. Úrok z prodlení je nyní vymáhán společně s nedoplatkem na dani. Z § 178 odst. 3 daňového řádu (podle kterého „[p]okud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu“) a § 252 odst. 2 první věty téhož zákona (podle kterého „[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně“) je zřejmé, že úrok z prodlení narůstá i po nařízení exekuce až do dne úhrady vymáhaného nedoplatku. V exekučním příkazu nelze proto určit úrok z prodlení pevnou částkou, ale uvádí se pomocí výpočtu. Tento výpočet je přitom stanoven přímo zákonem. Podle § 252 odst. 2 druhé věty platí, že „[v]ýše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí*. […] *Možnost zjistit výši úroku z prodlení tedy není nezbytně navázána na vydání platebního výměru (jak se mylně domnívala stěžovatelka), jeho vydání proto není podmínkou pro zachování práva daňového subjektu na opravný prostředek.*“

III.C Účelnost vyrozumění o výši nedoplatků a následcích spojených s jejich neuhrazením

[29] Stěžovatel dále namítá, že povinnost správce daně vyrozumět daňový subjekt o výši nedoplatku a následcích spojených s jeho neuhrazením je dána proto, aby měl příležitost svůj nedoplatek dobrovolně uhradit a nevznikly mu žádné další náklady. Účelnost však krajský soud nezkoumal a nesprávně aplikoval § 153 odst. 3 daňového řádu. Podle stěžovatele bylo účelné ho s ohledem na množství daňových nedoplatků informovat, ohledně čeho a kdy žalovaný přistoupí k exekuci.

[30] Podle § 153 odst. 3 daňového řádu „*správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením*.“

[31] Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018 - 51, a dospěl k závěru, že „*§ 153 odst. 3 zákona*

č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neukládá správci daně (na rozdíl od právní úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) povinnost vyrozumět vždy daňový subjekt před zahájením exekuce o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením."

[32] V odkazovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zákonodárce při formulaci normy neuložil explicitní povinnost správce daně vydávat vyrozumění, nýbrž použil právní konstrukci, že správce daně může předmětné vyrozumění učinit (i žalobce v tomto smyslu uvádí, že nezpochybňuje fakultativnost vyrozumění dle § 153 odst. 3 daňového řádu.). Je tedy zřejmé, že zákonodárce svěřil správci daně ve vztahu k § 153 odst. 3 daňového řádu diskreční oprávnění, tj. je oprávnění učinit správní uvážení o tom, zda je namístě vyrozumění učinit, či nikoliv*. [...] *Diskreční pravomoc, neboli správní uvážení, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor. Nejsou v takových případech vázány zákonem k jediné možné alternativě. Je to důsledek toho, že právní norma kvůli určité právní skutečnosti nestanoví jen jeden konkrétní následek. V textech právních předpisů bývá tato pravomoc označena např. slovem „smí", „může", případně je správnímu orgánu nabídnuto několik příkladmých možností k rozhodnutí (srov rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 - 32).*" Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*právo orgánů finanční správy učinit správní uvážení ohledně aplikace § 153 odst. 3 daňového řádu je poměrně široké, neboť toto ustanovení nejenže výslovně operuje s pojmem „může", ale nadto je i konstruováno s pomocí obsahově neurčitých pojmů (vhodným způsobem) a konečně neobsahuje žádné podmínky své aplikace (hypotézu).*[...] *Limitem pro správní uvážení týkající se § 153 odst. 3 daňového řádu by přitom měla být účelnost vyrozumění o nedoplatku (jak ostatně na příkladu spolupracujícího daňového subjektu a bagatelního nedoplatku dovozuje i stěžovatel).*"

[33] Stěžovatel v žalobě (článek III) pouze namítal, že účelem § 153 odst. 2 daňového řádu je předejít negativním následkům vymáhání, přičemž svou námitku nikterak nekonkretizoval. V bodě 13 napadeného rozsudku krajský soud dovodil, že „*soud jistě se žalobcem souhlasí v tom směru, že vyrozumění či nevyrozumění nemůže být zdrojem libovůle ze strany správce daně, žádné okolnosti, z nichž by bylo možné nepřípustné pohnutky žalovaného dovodit (např. rozdílný postup v obdobných případech) však žalobce netvrdil, ani nevyplývají z obsahu správního spisu.*"

[34] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud se v přiměřené míře obecnosti k žalobním námitkám zabýval otázkou, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení, přičemž dospěl k závěru, že neshledal nic, co by nasvědčovalo libovůli žalovaného. Nejvyšší správní soud se s posouzením krajského soudu ztotožňuje. Množství daňových nedoplatků a dalších daňových nalézacích i exekučních řízení ohledně těchto nedoplatků vedených značí, že pro stěžovatele nemohlo být vydání exekučního příkazu v nyní přezkoumávané věci jakkoliv překvapivé. O to spíš jedná-li se v tomto případě o nedoplatky z titulu úroků z prodlení ve vztahu k nezaplacené dani z přidané hodnoty a exekuční náklady, které stěžovatel v rámci předchozích exekučních řízení neuhradil.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s větou první před středníkem § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výroky II. a III. napadeného rozsudku krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrok III. napadeného rozsudku, jímž krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení, zdejší soud zrušil, neboť je výrokem závislým na věcném výroku o zamítnutí žaloby. Krajský soud je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu